

Đoan Khúc: Duyên Núi c Tình Quê

Tác Giả: Rev. Nguyễn-Quốc-Hoàng, Ph.D
Thứ Tư: 07 Tháng 4 Năm 2010 12:53

Nguyễn Văn A có câu: "Lá rừng về cây, máu chảy về tim"

Máu nào chảy trở về tim? Vì máu chảy là máu khi máu còn trở về tim.
Lá nào chảy rừng về cây? Vì lá chảy là lá khi lá còn liên hệ về cây người.

Cũng thế, con người chỉ thực sự là con người khi còn quyện luyến và liên hệ tình cảm với quê hương. Hai chữ "Quê Hương" là âm hưởng hàm chứa nhiều nghĩa thiết. Thiết tha ái nghĩa ngọt ngào, luôn ngân vang suốt giọng kể niềm đã đi vào lòng người như bản tình ca mãi mãi, Quê hương nghĩa nặng tình thâm, vì là nơi chôn nhau cắt rốn. Mãi mãi còn đó! Muôn đời còn đó!

Quê hương như người bạn thân, bạn đã tuân theo hoa niên bao tuổi mới. Giọng mẹ tha thiết ngọt ngào mẹ cha tận tụy nuôi dưỡng ngày khôn lớn. Tuổi thơ được nhìn đôi mắt cha cười cười. Được thấy đôi mắt mẹ hiền dịu. Được nghe quạ tim cha kín đáo tình thương lặng lẽ như chim tha mẹ và vượn. Nơi đó quạ tim mẹ bát ngát trời đất. Hai tâm hồn như ngọc quý cùng mẹ đi khắp: giữa lúc cha đi thì mẹ ở, lúc cha ở thì mẹ đi lam lũ ngoài ruộng mẹ. Cha mẹ đã khóc, cùng con thơ cho đời khi được sống vào đời.

Nơi đó, có khi cha bắt khướu trên núi. Mẹ rừng bao dung như rừng đồng quê. Núi và sông về là hai cuộc đời, như ngọc quý mẹ đẻ như ngọc quý cha mẹ là hai cá thể song đã cùng đời mẹ máu mẹ.

Quê hương khi đi từ gia đình lan qua làng mạc, thôn xóm thành thế. Tất cả làm nên một giang sơn kẻ tú rợ rợ. Được ngắm nhìn cò phụng mẹ cánh bay về nhà cùng. Sông biển núi rừng chim về cánh về còn thăm thẳm ngút xa. Không như người đó vô vàn kẻ niềm, mà đó con người được nghe như người bạn hòa-âm tuy đi đi, Khúc tình ca đời đời là khúc sinh ca hàm chứa một hoa niên đời thuở non trẻ phác họa dù sống giữa cõi biển-núi-dâu mẹ tằm. Con người học nói yêu khi bắt đầu bắt gặp hai tiếng mẹ-cha-ba-má.

Đoạn Khúc: Duyên Nước Tình Quê

Tác Giả: Rev. Nguyễn-Quốc-Hoàng, Ph.D
Thứ Tư: 07 Tháng 4 Năm 2010 12:53

Quê hương vì thế đã trở thành khúc-ca thán thánh vang ngân suốt đời như như con ngỗng. Quê hương như một thế giới trẻ sinh sôi lên mãi sinh hoạt.

Lịch sử đông tây, cổ kim, suốt giòng sinh mệnh nhân loại, con ngỗng luôn cúi đầu kính cẩn khi nhắc đến hai chữ “QUÊ-HƯƠNG”. Bởi nó đó vừa là trở ngại học đầu tiên, và cũng vừa là bài thơ nhốt đày cho con ngỗng biết chia sẻ, biết sống tình nghĩa, biết chịu đựng, biết cố gắng, không nhụt chí dù đầu gối còn mà nhún-núm đi thành công. Cho nên con ngỗng không mù quáng khi cho rằng:

“QUÊ HƯƠNG LÀ NƠI ĐẸP NHẤT. (Le pays est le lieu le plus beau). Quê hương không chỉ đẹp về phong cảnh địa lý, cũng không hẳn nhiều sung túc tài nguyên quê hương địa lý, cũng không nhất thiết đẹp bời có cuộc sống thảnh thơi ăn nên làm ra. Cái đẹp của quê hương là cái đẹp hồn thiêng đất nước, một thi vị của con ngỗng và con ngỗng. Nhờ quê hương con ngỗng phát triển thể lý và tâm tình. Giúp con ngỗng nhận thức được trách nhiệm và bổn phận đích thực của mình, con ngỗng như quê hương đã thành đạt, làm cho ý thức lên cao. Sự trở về nguỵên cố, nơi con ngỗng được chiêm tác đẹp hiên hạ địa không thời gian.

Nếu thế vô, con ngỗng nghiêm nhiên có một thì một ngày cuối đời như như, con ngỗng sẽ là trở về cái một đầu tiên. Sự xuất hiện của con ngỗng thì quê hương có ý nghĩa trong tình khóc một đầu, đời như như. Chuỗi dài triết lý trong lịch sử triết học mà học thuyết luận lý luôn tra hỏi về một như như con ngỗng và như như là như như và như như để lên câu hỏi và yêu cầu: thì sao có một? Có một để làm gì? Về một đích nào? Về một thì con ngỗng sẽ về đâu?

Nếu con ngỗng đã thế học không bằng một ngày xuất hiện ngỗng địa thực thì trở nên gian khổ sống và tham dự vào một sinh hoạt, chịu đựng một thế chi phí và lòng lo lắng theo nhau trở về...Như thế bào trong chế độ hốt non đến già để rồi một hút, thì con ngỗng dù muốn hay không, một ngày nào đó cũng sẽ phải lên đường trở về nguỵên quán.

Được về “nguyên quán” để cùng tham dự vào sinh hoạt thán thánh hay mãi mãi chịu đựng đầy khi QUÊ HƯƠNG LINH THIẾNG, đó là câu mà con ngỗng phải trả lời về sự cố gắng của chính cá nhân đã được hiện hạ trong thế i-không-gian này.

Ý thức có quê hương. Hành động như quê hương để con ngỗng phát triển tài năng, phát huy nhân phẩm, và như quê hương con ngỗng biết chia sẻ cuộc sống bằng cách sống hy sinh góp

Đoạn Khúc: Duyên Nợ c Tình Quê

Tác Giả: Rev. Nguyễn-Qu&#c-H&#i, Ph.D

Thứ Tư,, 07 Tháng 4 Năm 2010 12:53

ph&#n vào m&#ng đ&# thành m&#ng c&# a đ&# i ng&# i, đ&# n nh&# n th&# c con ng&# i ch&# có th&# xao xuy&# n cô đ&# n khi con ng&# i bi&# t nghĩ đ&# n quê h&# ng cách tr&# c ti&# p hay gián ti&# p, làm cho quê h&# ng hi&# n h&# u cùng s&# hi&# n h&# u c&# a chính mình. B&# i con ng&# i hi&# n h&# u nh&# quê h&# ng, thì con ng&# i cũng ch&# tìm th&# y bình an tho&#i mái khi con ng&# i còn níu gi&# đ&# c quê h&# ng tìm v&# b&# ng m&# i ngã đ&# có m&# t trên quê h&# ng. Dù đó là quê h&# ng vô hình hay đó là quê h&# ng h&# u h&# n.

Quê-h&# ng vô hình, b&# i con ng&# i có hai cu&# c đ&# i. M&# t cu&# c đ&# i h&# ng th&# ng: Nh&# c nh&# con ng&# i đi lên tìm v&# tuyết đ&# i. M&# t đ&# i h&# ng h&# , nh&# c nh&# con ng&# i tham đ&# vào các ho&# t đ&# ng t&# ng-đ&# i g&# n li&# n v&# i th&# c t&# i tr&# n gian. “Nhân linh &# v&# n v&# t”, “L’homme est un Roseau, mais c’est un Roseau pensant”. (Con ng&# i là m&# t cây s&# y, nh&# ng là cây s&# y bi&# t suy t&#). Ph&# i, tuy là cây s&# y nh&# ng con ng&# i bi&# t t&# duy. Ch&# n&# i con ng&# i m&# i có kh&# năng t&# duy. Vì con ng&# i không nh&# ng có th&# lý mà còn có kh&# th&# tâm linh. Đó là m&# t th&# c tính hi&# n h&# u ngay trong sinh ho&# t óc não tâm h&# n con ng&# i đ&# con ng&# i đ&# t kh&# năng t&# vô th&# c đ&# n h&# u th&# c h&# u viên dung đ&# c c&# hai: v&# a tr&# v&# quê h&# ng qua ngã th&# lý, v&# a tr&# v&# quê h&# ng theo ngã tâm linh. C&# th&# lý và tinh th&# n giúp con ng&# i dung k&# ni&# m êm &# ng&# t ngào &# quê h&# ng h&# u h&# n l&# y đã phóng lên quê-h&# ng vô hình.

Con ng&# i b&# t mãi, vì con ng&# i luôn xao xuy&# n. Con ng&# i xao xuy&# n, vì con ng&# i ph&# i xa quê h&# ng. Ch&# khi con ng&# i tr&# v&# nguyên quán c&# i ngu&# n đã đ&# c nhi&# m tác, con ng&# i m&# i tìm th&# y bình an tho&#i-máI tr&# n v&# n. Nói cách khác, quê h&# ng đã giúp con ng&# i bày t&# c&# m tình, vì quê h&# ng đã chia-s&# vui bu&# n cùng v&# i con ng&# i.

Ch&# trên quê h&# ng và trong quê h&# ng con ng&# i m&# i bi&# t đi&# n t&# kha v&# ng. Ngoài quê h&# ng, con ng&# i luôn trong tr&# ng thái hoài v&# ng nh&# nhưng và lung túng. B&# i ngôn ng&# quê h&# ng trong th&# c t&# i siêu nhiên hay t&# nhiên c&# i m&# . Khi quê h&# ng đã nên m&# t ch&# ng tá và ch&# ng tích thì con ng&# i khó tìm th&# y m&# t quê h&# ng nh&# đôi m&# t m&# l&# n ng&# m nhìn đ&# a con mà mình đã c&# u mang giáo hóa cho nên ng&# i. B&# i th&# , khi con ng&# i c&# tình xa quê h&# ng dù l&# n tránh cách nào, thì đôi m&# t l&# n l&# y, k&# ni&# m &# y v&# n luôn theo dõi bám sát nh&# m&# t hi&# n ph&# mong ch&# đ&# a con hoang tr&# v&# đ&# chia s&# tâm tình c&# t nh&# c.

T&# nh&# n th&# c quê h&# ng là n&# i bày t&# , đi&# n t&# cu&# c đ&# i con ng&# i đ&# n nh&# n th&# c con ng&# i xao xuy&# n khi đánh m&# t quê h&# ng s&# cho ta nh&# n th&# c: tr&# ng thái tr&# ng v&# ng, não n&# , thi&# u th&# n nh&# c&# th&# thi&# u máu, nh&# sông thi&# u n&# c, nh&# bi&# n c&# n ngu&# n không quê h&# ng cũng nh&# b&# n v&# ng thuy&# n. Đánh m&# t quê h&# ng có nghĩa con ng&# i đ&# ng ngoài l&# cu&# c đ&# i, l&# c l&# ng b&# v&# . N&# i bu&# n dù th&# hi&# n hay chìm khu&# t v&# n là n&# i sâu xa th&# m th&# a nh&# t. Còn gì đau đ&# n h&# n khi con ng&# i v&# n là n&# i tr&# m th&# ng bi&# ph&# n c&# a đ&# a con không ai th&# a nh&# n. M&# t đ&# a con không bi&# t cha-m&# giòng t&# c mình là ai là đ&# a con b&# t h&# nh nh&# t trên đ&# i. Nh&# có cha m&# , trái tim con bi&# t rung đ&# ng yêu th&# ng. Song n&# u sinh ra, su&# t cu&# c đ&# i lang-thang không nguyên quán gia đình, làm sao ng&# i con &# y hi&# u và thoát đ&# c c&# n bão s&# u bu&# n ph&# kín đ&# nh m&# nh? Làm sao có n&# c&# i h&# n nhiên bên c&# nh m&# t đ&# i ng&# i đ&# c l&# n lên nh&# m&# t s&# a yêu th&# ng

Đoàn Khúc: Duyên Nợc Tình Quê

Tác Giả: Rev. Nguyễn-Quốc-Hi, Ph.D
Thứ Tư, 07 Tháng 4 Năm 2010 12:53

săn-sóc nôi quê hòng,

Bởi thế, khi con người mất gốc vong bản là vô tình con người quay mặt về quê hương, khốn khổ quê hương hủu tình cũng có nghĩa là phận nhàn nhàn mất quê hương vô hình. Càng nhàn thế, con người càng bất an xao xuyến cô đơn.

Tội niệm quê hương nhàn mất xác định làm nên hạnh phúc con người, chúng ta trở về nguần cội quê hương Việt-Nam thân yêu nơi đó, mặc dù trăm năm hương khói phôi pha vẫn còn vô vàn dấu êm óng của mặt trời nắng, trung xuân, hủu xuân tuy vất vả dù đau đớn cách mấy.

Trên bình diện thi ca, mất người cũng như mất người: như gần liền với giang sơn nên tâm tình khi phát tiết, cũng cho thấy mất sức hương đơm tình nồng nghĩa non sông, Mặc dù “Thơ Non Nợc”. Thi sĩ Trần-Đà bằng bút pháp như gần, đã bày tỏ Duyên Nợc Tình Quê bằng mất đờng thơ rớt tự nhiên thành khúc:

*Nợc non nôi ng mất li thế
Nợc đi đi mãi không về cùng non
Như li nguy nợc thế non
Nợc đi chủa li non còn đờng không
Non cao như ng ngóng cùng trông
Suôi khô giòng li chỏ mong tháng ngày
Xổng mai mất nỏm khô gỏy
Tóc mai mất mái đã dày tuy t sỏng
Trỏi tây ngã bóng tà đờng
Càng phỏi về ngỏc nét vàng phôi pha
Non cao tuôi về n chủa già
Non thỏi như nợc nợc mà quên non
Dù cho sông cỏn đá mòn
Còn non còn nợc hãy còn thỏ xỏa
Non-cao đã bi t hay chủa?
Nợc đi ra bỏ li mỏa về nguần
Nợc non hỏi ngỏc còn luôn
Bỏ cho non chỏ có buỏn làm chi!
Nợc kia dù hãy còn đi
Ngàn dâu xanh tỏ non thì cỏ vui
Nghìn năm giao nỏc kỏ t đỏi
Non non nợc nợc chỏ nguôi li thế.*

Đoàn Khúc: Duyên Núi c Tình Quê

Tác Giả: Rev. Nguyễn-Quốc-Hái, Ph.D
Thứ Tư:, 07 Tháng 4 Năm 2010 12:53

Rái trên bình dián nhân bán, phong hóa mát c quê háng đã đác con ngái nhác nhát bày qua ca dao:

*Công cha nhá núi Thái-Sán
Nghĩa má nhá nác trong nguán cháy ra
Mát lòng thá má kính cha
Cho tròn chá hiáu mái là đáo cá*

Nhá thá, dù vô tình hay háu ý con ngái Viát-Nam đã mác nhiên xác nhán giá trá nhân bán nám trong tình-ngái.

Núi và sông là biáu táng cáa truyán tháng. Còn non nác là còn phong hóa mát c, Còn phong hóa mát c là còn tình quê tình nác. Bái ngái Viát-Nam coi sá nghiáp cũng nhá tinh hoa tián nhân đá lái nhá cáa gia-báo, cho nên tâm tình ngái đá trên quê-háng hay xa quê háng ván là tâm tình biát tán, Bát “công cha” “nghĩa má” con ngái đã chán núi làm biáu táng cho tình thán bát khuát cháu đáng đánh mánh phong-trán cáa cha ông và láy bián sông làm biáu táng cho tình cám hián hòa bao la cáa má. Non non nác nác là mát song trùng luân chuyán. Muốn đái nác lên non đá lái vá nguán. Tá nguán nác tiáp tác bác hái tái cho non cao ráng biác, cái đáp của quê háng vá pháng dián đáa lý trái dài tá Bác xuáng Nam, băng qua núi đái, tát táp tán bình nguyên, có lúc uán mình men theo duyên hái các ká thá máng, cái đáp đó đã đi vào văn hián, cháy dài suốt lách sá bán ngàn năm. Nháng tinh hoa đó đã làm nên cái Duyên DânTác. Chá có thá tìm tháy và trán ván vái quê háng khi con ngái thá hián cuác đái mình trên nán- táng nhân ái hián hòa á non sông.

Hán ai hát, tâm hán thi nhân Viát-Nam nhá Tán-Đá đã đái dián cho táp thá quán chúng hiáu biát và trình bày ý nghĩa nhân bán. Lái Thá Non Nác là lái thá cáa nác non hái ngá. Ngái Viát-Nam coi nác và non,sông và bián là hình ánh tá huyán thoái Ráng Tiên. Tiên vá non, Ráng xuáng bián. Con cháu Ráng Tiên là biáu táng cho hai loài quý tác cùng mát hoàng nghiáp, Vì Tiên tá thiên thai lác bác xuáng trán á trên non cao. Ráng tung hoành giáa bián Thái-Bánh. Ráng đáng háng tá-quý: Long, Ly, Quy, Pháng, Cuác ngáu háp Ráng Tiên đã làm cho quê háng mang đá màu sác duyên nác tình non. Mác dù Âu-Cá Tiên Ná lên non trong khi Lác-Long-Quân xuáng bián, nháng không vì thá Nái Tá xa nhau vĩnh biát, mà đã luôn trá vá háp nhát nám trong ý nghĩa “nác đá ra bá lái máa vá nguán”- phái cháng Ráng đã thăm lái Tiên báng cuác bián hình muán thuá qua cách thá làm nác bác hái, máa tái cho non cao trùng đáp, nái Tiên Ná đã mát lán bát ngát nhá tháng, nái Ráng đã mát lán táng ngái tác khi váy tay giáa biát.

Đoạn Khúc: Duyên Núi và Tình Quê

Tác Giả: Rev. Nguyễn-Quốc-Hoàng, Ph.D
Thứ Tư: 07 Tháng 4 Năm 2010 12:53

Tôi huy vọng Thoại Rạng Tiên mở đầu lịch sử và danh-môn quê-hương xuyên qua văn học, phong hóa, mặt nước, các ngày giỗ tết người Việt-Nam để thành tựu nét nhân bản để các đảo không chỉ tình-hoa nằm trong học thuyết của Khổng Mạnh Lão Trang, mà còn như khí thiêng sông núi đã phả vào tâm não nên đầu xa quê không người nào nào có thể quên được cái nguỵ. Dù quê hương có là biển dâu để thay học pháp, nhưng biển như dòng tình vẫn chảy không ngừng qua bao thế hệ.

Khi nói: non cao đã biết hay chưa? Là hàm ngụ ý nghĩa Rạng nói với Tiên: “Còn non còn nước hãy còn thanh xuân”, và vì Rạng xu hướng biển hàm ngụ mặt trời bày tình cảm sâu sắc như hời: “Ra biển mở cửa nguỵ” mặt khi Rạng nói với Tiên: “Bao cho non chỉ có biển làm chi!”. Phải chăng Lạc-Long-Quân và Âu-Cử Tiên Nữ đã ngầm để ngụ ý mặt trời-ngôi liên tục sau lần chia ly danh-môn đó? Vì “nước kia hãy còn đi” nhưng “ngàn dâu xanh tươi non thì vui”. Ngàn dâu xanh tươi là con cháu Rạng-Tiên Việt-Nam hôm qua và hôm nay, khi trời giáng núi sông, non nước để như mặt giao-đồng nghìn năm cho giang sơn Việt-Nam còn mãi. Còn thôn quê để non thôn-thành. Còn trong phong-hóa tiếp tục gia đình để xã hội. Còn người sống trên miền Thổ người miền kinh. Còn trong cái duyên trai làng gái quê giữa ngày mùa đông và đêm trăng vàng thôn-thị, còn trong những ca khúc dân tộc. Còn trong các dịp lễ hội hè đình đám để mặt trời giang người lên kinh thành, và mình tôi Bắc-Lạc. Mặt trời trên, làng mở để có nét tình duyên thắm để mơn mơn. Thắm trong những cái lúc nghiêng che vành nón. Thắm đôi má để au người người e ấp của cô thôn nữ và thắm để đi u nông dân chèo phát của chú trai làng mở mở để qua cầu để đáp trao duyên biết tình. Chính ngày mùa và các hội lễ quê hương ta là nét tình duyên để thù mặt dân tộc tính thuần khiết Việt-Nam Đông-Phong, hi vọng hòa nhập để tranh thụy mỹ.

Tôi nhận thức về quê hương trong sinh hoạt con người trên bình diện nhân loại tính để ý thức về quê hương cá biệt của Việt-Nam Đông-Phong ta có thể kết luận:

Có người Việt-Nam nào không yêu quê-hương? Có người Việt-Nam nào dám phẫn-nhẫn rằng quê hương không là nơi để đi về? Không nhưng để lúc mây vờn khói chi u ấp má tranh trong đó có mặt hi vọng tươi-tươi, có cha mẹ ngoài để vác cày để trâu trổ vờ, có anh chị em giữa nắng dầm-mưa tươi-mác ngoài để, để thành để quê, giữa để chua nước để non như “quanh năm ven sông”.

Nét đẹp trời dài mùa lúa chín, lúc mặt trời đong đong làm nên mặt trời nhưng vàng xanh rạng để cuội trời. Cái đẹp trong ngày thanh minh có hội để thanh vì tiếp tục cùng để chùa hái lộc của an hay cái để trời cùng giáo để lúc chuông ngân vang mặt trời giữa tìm vờ hi vọng như. Nhưng ngày đông giá rét có huy vọng thoái để tích học mặt trời món ăn tinh thần trong mái ấm, nơi đó có người người và nhai trổ và a kẻ chuyển cho con cháu. Chính những nét son đó để tô để và

Đoạn Khúc: Duyên Nợc Tình Quê

Tác Giả: Rev. Nguyễn-Qu&c-H&i, Ph.D
Thứ Tư, 07 Tháng 4 Năm 2010 12:53

nuôi dưỡng cho Duyên Nợc Tình Quê thêm nhi&u sự c& thái dân t&c làm nên th& tính m&t Việt-Nam Đông-Ph&ng v&a c& kính v&a tâm th&i, không nh&ng giàu sang cho văn hi&n, văn hóa, t&p t&c mà còn làm giàu đ&i&u ti&t t&u nh&p nh&ng, kh&i s&c cho m&i mi&n.

Con ng&oi có th& lãng quên quê h&ng nh&ng quê-h&ng đã không bao gi& quên con ng&oi m&t l&n hi&n đ&n. Quê h&ng VN ta nh& m&t bà m& t&o t&n, nh& cô gái không son ph&n. Quê m& VN nh& m&t ti&ng g&i lúc con tr& v& tình t& dân t&c đ& gi& cái duyên n&c tình quê. M& quê h&ng tuy đói rách, nh&ng tình m& bao la tuôn tràn nh& thác ch&y. Yêu quê h&ng và gi& th& m& tình m& chính là s&ng tinh th&n hi&n hòa mà hai tên g&i bi&n Thái Bình là bi&u t&ng cha ông hàm ng& m&t l&i ký thác g&i g& m& đ&n th& h& mai sau. Bieu t&ng ngàn năm đó đã đi vào l&ch s& going L&c Việt ta. Tinh th&n đó v&a b&t khu&t v&a nh&n n&i bao dung tha th& m&t cách l&ng l&.

Yêu quê h&ng, là gi& cho m&i gi&n qu&c-gia t&-qu&c không nh&ng tích c&c gi&a n&c non mà còn ch&ng t& m&t cu&c s&ng không làm nh&c cho quê h&ng, s&ng can đ&m nh&ng&oi m& quê ch&t ph&c:

*Quanh năm buôn bán & ven sông
Nuôi & y năm con v& i m&t ch&ng
L&n l&i thân cò n&i qu&ng v&ng
Eo xèo m&t n&c lúc đò đong.*

Chính tinh-th&n không đua ch&y theo th&i-đ&i qua hình t&c văn minh k& hu&t & ào, chính cái tinh th&n không cúi đ&u khom l&ng tr&c quy&n l&c, không đánh &t b&n ngã cha ông truy&n cho con cháu là lúc con ng&oi duy trì nhân b&n và các tinh hoa trong truy&n th&ng c&a m&t n&n văn hi&n sung mãn, mà t& tiên t&ng nh&c nh& đ&y b&o.

K&-ni&m s& qua đ&, Dĩ v&ng không bao gi& tr& l&i nh& th&i gian không bao gi& ch& đ&i con ng&oi. Vì th&i gian m&t không ai tìm đ&c. Tu&i th& đã qua không ai có th& níu kéo, thì k& ni&m hay dĩ v&ng t&c s& không ăn nh&p v&i giò&ng sông cu&c đ&i hôm nay.

Các ch& đ& s& qua đ& nh& các th& ch& chính tr& đã đi vào l&ch-s&, nh&ng bàn tay làm nghiêng ng&a đ&nh m&nh con ng&oi, đ&n ép con ng&oi đ&u gi&y v&i m&i hi&m nguy gian kh& đ&u l&n l& đ& đ&n ch& b& tri&e tiêu m&t hút, nh&ng đó không ph&i là quê h&ng. Quê h&ng không ph&i là các th& ch& chính tr& hay tôn giáo. L&m l&n yêu quê h&ng khi ph&c v& đ&ng phá& chính tr& ,

Đoan Khúc: Duyên Nợc Tình Quê

Tác Giả: Rev. Nguyễn-Quốc-Hà, Ph.D
Thứ Tư, 07 Tháng 4 Năm 2010 12:53

phúc và tình thân yêu nức quy vớ sùng bái ngườu tởng hợ ngườy, tôn thờ mớ cá-nhân quố thờ t vô tình đã đánh mớ quê hợ ng ngay tở căn bớ n trên lờ trình trớ vớ nguố n cớ i. Vì quê hợ ng không là nhợ ng thờ đó. Quê hợ ng không nớ m trong chợ ng trình và đớ án bớ i kớ hoợ ch, Đó là nhợ ng hành vi con ngườ i cớ gợ ng tham đớ đớ làm vinh hoợ c làm nhợ c cho quê hợ ng. Tình tở dân tở c phớ i đớ c nhìn cách đớ n sớ . Quê hợ ng phớ i đớ c khớ i đi tở tâm tình mớ t cách tở do đớ giúp con ngườ i thăng hoa thành đớ t nhân-phớ m mà giá trớ là tình thớ n tở đớ ng dâng hiợ n nhợ cha mớ tở tiên đã hiợ n dâng bao hy sinh cho con mình khôn lờ n. Trong tình thớ n đó quê hợ ng đớ c hiợ u nhợ mớ t Bớ n Ngã Đích Thớ c.

Chợ khi con ngườ i sớ ng đứng và thờ hiợ n đớ c các nét đớ c đáo trong duyên nức tình quê làm đớ p quê hợ ng là con ngườ i tìm thờ y sớ hiợ n hợ u. Sớ hiợ n hợ u đó chính là sớ có mớ t trong quê hợ ng thân yêu cớ a mình. Mớ t hiợ n đớ n không chớ vớ mớ t thờ lý hay pháp lý mà là mớ t vớ trí đớ c nhìn nhợ n trong sinh hoợ t quố c gia ngay trên quê hợ ng mớ n yêu.

Mớ t lúc nào đó trong đớ i ngườ i chúng ta bớ cảm đớ theo con đớ ng vớ ng ngoớ i ngoớ nh mớ t vớ i quê hợ ng, rớ i xa duyên nức tình non mớ c mớ c đớ n thuố n đớ ra đi mớ mớ t hợ i nhợ p xa hoa, lờ i sâu vào tiớ n bớ khoa hợ c kớ thuố t đớ đớ c thoợ i-mái, chúng ta tở ng rớ ng: nớ i nào sớ ng thờ i mái, y là quê hợ ng (Ubi bene est, ibi patria est), nhợ ng chớ a hợ n đã hợ t xao xuyố n tở ng tiớ c mớ t quê hợ ng đã mớ t! Có nghĩa là nớ i niớ m vớ ng-nhợ cớ i-nguố n vớ n kín-dớ u hoài mong mớ t ngày trớ lờ i mà tở n đớ i đấ lòng, con ngườ i thờ n thờ c muố n tìm vớ cái đã lia xa.

Tở nhợ n thờ c đau buố n y, thiớ t nghĩ ông Ciceron đã lờ m lờ n đớ i vớ i tâm tình ngườ i Viớ t tha hợ ng. Bớ i tở n đấ long không mớ t ngườ i Viớ t-Nam nào lờ i không cho rớ ng quê hợ ng là nớ i đớ p nhợ t. Bớ i thờ , yêu quê hợ ng không có nghĩa là tìm lờ i kớ niớ m đớ sớ ng cái đã qua. Đó chớ là nhợ ng êm đớ m chớ c lát trong long mớ i cá nhân.

Hai chớ Tớ -Quốc và Quê-Hợ ng cớ n đớ c đớ n tở bớ ng tình tở cớ a con ngườ i vớ i con ngườ i. Yêu quê hợ ng là yêu ngay trong thờ c tở i. Gớ n bó vớ i quê hợ ng là phát huy nhân cách, phớ m giá mớ cha tở tiên làng nức đã truyố n thờ cách mớ t thiớ t.

Cho dù khợ c tở quê hợ ng chẳng nớ a, cho dù hình nhợ rớ c rớ hiợ n hòa quê hợ ng đã phớ lên hợ n đớ i bớ n tình ca bớ t tuyố t có bớ mai mớ t chẳng nớ a, nhợ ng chớ c chớ n đớ n mớ t ngày nào đó trong đớ i ngườ i, ta vớ n đớ ng chân làm khách gớ i đờ. Mớ c dù thuyố n đã bên kia sông, tiếng vớ ng vớ n cớ n ngân vang. Bớ i sau nhợ ng đua tranh, cớ gợ ng thích nhợ hợ i nhợ p xã hợ i mớ i, con ngườ i tha-hợ ng rớ i ra vớ n cớ m thờ y mình nhợ mớ t lờ khách cô đon chớ vớ ngoài hợ i đớ o. Và mớ t thoắng chớ c nào khi con ngườ i ngớ xuố ng hợ n mình, con ngườ i sớ cớ m nhợ n sau cuố c phiêu du

Đoàn Khúc: Duyên Nợc Tình Quê

Tác Giả: Rev. Nguyễn-Quốc-Hi, Ph.D

Thứ Tư, 07 Tháng 4 Năm 2010 12:53

vì n không sao tìm đợc mợc t an nghợ. Chính giây phút y, tiếng mợi gợi cợa quê hợng vợng lên, con ngợi sợ cợm thợy còn mợc t chút gì đợ nhợ, và mợc t chút gì đợ thợng.